

Ένας αλλιότικος Δεκαπενταύγουστος

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Μια ομάδα νέων αποφάσισε φέτος να περάσει μέρος των διακοπών της διαφορετικά. Να συμμετάσχει στο πανηγύρι της Παναγίας της Τρύγης στη Λήμνο, στο αγιορειτικό μετόχι της Σιμωνόπετρας.

Η ιδέα και η πρόσκληση είχαν πέσει από νωρίς: «-Πάμε στη Λήμνο της Παναγίας;». Ξέραμε ότι εκεί βρίσκεται το μικρό μετόχι της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας που είναι αφιερωμένο στην Παναγία της Τρύγης, την Παναγία που εικονίζεται ντυμένη στα λευκά. Γνωρίζαμε, επίσης, ότι θα συνοδεύαμε και θα βοηθούσαμε τους Πατέρες που θα έρχονταν από τη Σιμωνόπετρα για να διακονήσουν στο Μετόχι εκείνες τις μέρες. Χωρίς, λοιπόν, πολλή σκέψη, έχοντας την ασφάλεια της καλής παρέας και της πνευματικής επιστασίας των αγιορειτών Πατέρων, κινήσαμε για το νησί!

Μαζευτήκαμε πολύς κόσμος από όλα τα μέρη της πατρίδας μας, εικοσιπέντε στον αριθμό. «Τσούρμο» θα έλεγε κανείς! Οι δυσκολίες φαίνονταν πολλές αρχικά, κι έμελλε να γίνουν περισσότερες. Έπρεπε να εξασφαλίσουμε θέσεις σε αυτοκίνητα, διαμονή σε λίγα δωμάτια, χωρίς αρκετά κρεβάτια (κι όχι όλα στον ίδιο τόπο, παρά σε τρία διαφορετικά χωριά), διατροφή, και -τελευταίο, αλλά όχι λιγότερο σημαντικό- να μείνουμε όλοι ευχαριστημένοι από τις έξι μέρες που θα περνούσαμε μαζί στο νησί. Και σαν να μην έφταναν αυτά, θα αντιμετωπίζαμε και κάποιες ακόμη ατυχείς συγκυρίες, οι οποίες θα μας δυσκόλευαν στο θέμα της διαμονής. Ωστόσο, ήδη από την άφιξή μας στη Λήμνο, βλέπαμε ότι όλα τακτοποιούνται με ένα περίεργο τρόπο και τίποτε δε μπορούσε να χαλάσει τη διάθεσή μας.

Οι τρεις πρώτες μέρες κύλισαν πολύ ευχάριστα. Τα πρωινά εκκλησιαζόμασταν στο Μετόχι, όπου καθημερινά τελούνταν η Θεία Λειτουργία, και τ' απογεύματα γίνονταν οι καθιερωμένες Παρακλήσεις στην Παναγία. Οι Πατέρες μας ανέθεσαν να ψάλλουμε, κι έτσι τα ψαλτήρια αντηχούσαν από νεανικούς χορούς, το πρωί στη Λειτουργία ανδρικούς και το απόγευμα στις παρακλήσεις γυναικείους!

Στον υπόλοιπο ελεύθερο χρόνο που μας έμενε, είχαμε ευκαιρίες για περιήγηση στα αξιοθέατα της Λήμνου. Κάποτε με τη συνοδεία των Πατέρων, κι άλλοτε η παρέα μας μόνο, επισκεφτήκαμε πολλά ωραία μέρη: τους αρχαιολογικούς χώρους στην Πολιόχνη και το Καβείριο, τον Αγ.Χαράλαμπο στο βορειοανατολικότερο άκρο του νησιού, την Παναγία την Κακαβιώτισσα στη σπηλιά του Κάκαβου, τη γραφική πόλη της Μύρινας.

Ιδιαίτερως ευχαριστηθήκαμε, όταν το απόγευμα του Σαββάτου, ανεβήκαμε στο κάστρο της Μύρινας και απολαύσαμε το ηλιοβασίλεμα με θέα τον Άθωνα που αχνοφαινόταν βορειοδυτικά στο βάθος. Το θέαμα μας καθήλωσε εκεί μέχρι που νύχτωσε, οπότε κατεβήκαμε στην πόλη.

Το βράδυ εκείνο μας επεφύλασσε κι άλλες εκπλήξεις: κάποιοι από μας έπιασαν το τραγούδι και, πριν το καταλάβουμε, ακολούθησαν και οι υπόλοιποι. Πρέπει να πούμε ότι στην παρέα μας έχουμε πολλούς που ασχολούνται επαγγελματικά και επιστημονικά με την παραδοσιακή και τη βυζαντινή μουσική μας παράδοση. Διασχίσαμε τον παραλιακό και τον κεντρικό εμπορικό δρόμο της Μύρινας ανάμεσα στον κόσμο και κάποιους πλανόδιους μουσικούς. Οι περαστικοί ρωτούσαν: «-Ποιο είστε;», «-Από πού μας ήρθατε;», «-Έχετε κάποια συναυλία στη Λήμνο;». Εύλογα τα ερωτήματα! Κάποια παιδιά απάντησαν αυθόρμητα: «Να έρθετε αύριο στην Παναγιά της Τρύγης! Εκεί θα είμαστε!».

Οι γιορτινές μέρες της Παναγίας έφθασαν και μας βρήκαν όλους στο σπίτι Της να Την διακονούμε. Ο ναός ήταν μικρός, μα η προσέλευση του κόσμου ήταν τόσο μεγάλη, που χρειαζόταν καλή οργάνωση για να αποφευχθεί η αναστάτωση και να τηρηθεί το αγιορειτικό τυπικό. Οι νέοι διακόνησαν από την παραμονή της εορτής με πολλούς τρόπους. Έκαστος στο είδος του: άλλος στο παγκάρι, άλλος στους άρτους, άλλοι στα κεριά, άλλοι στο ψαλτήρι, άλλοι στο ιερό, άλλοι στην τήρηση της τάξης και στην διαχείριση του πλήθους που ερχόταν να προσκυνήσει. Ακόμη και αυτοί που στην παρέα μας έχουν καλλιτεχνική φλέβα βρήκαν ένα πόστο ταιριαστό γι αυτούς!

Ήδη πριν ξημερώσει η μεγάλη γιορτή, ο ενθουσιασμός μας από την ευχάριστη παραμονή στο νησί και την παρουσία μας στο Μετόχι είχε κορυφωθεί. Ανήμερα της Παναγίας κάποια παιδιά ξύπνησαν χαράματα για να βρεθούν στο ναό πριν την ακολουθία. Αυτή τη φορά όμως δεν πήγαν για να διακονήσουν. Με απλότητα βρέθηκαν εκεί για να δώσουν λίγο ακόμη από τον κόπο τους παριστάμενοι στην εικόνα της Παναγίας, και βλέποντας τον ήλιο να ανατέλλει και να σημαίνει ότι είχε έρθει το Πάσχα του καλοκαιριού: η χάρη Της!

«Πεποικιλμένη τῆ θείᾳ δόξῃ, ἡ ἱερά και εὐκλεῆς Παρθένε μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, προς εὐφροσύνην τους πιστούς..»

Η Μετάσταση της Παναγίας γιορτάστηκε με αγιορειτική λαμπρότητα στο μικρό Μετόχι. Με πανηγυρικούς ψαλμούς, με τη λιτάνευση της εικόνας, με τις ευχές που αντάλλαξε ο κόσμος θύμιζε στ' αλήθεια ένα καλοκαιρινό Πάσχα. Μετά την απόλυση ο κόσμος κεράστηκε στον αυλόγυρο, σταδιακά ο χώρος άδειασε και έμειναν μόνο οι Πατέρες, οι ντόπιοι που συνδράμουν το Μετόχι ως επίτροποι και διακονητές κι εμείς. Ο κύριος Μάκης Χρυσάφης μας παρέθεσε ένα πλούσιο γεύμα κάτω από τα πλατάνια, και στα πρόσωπα όλων ζωγραφιζόταν μία πληρότητα, η οποία σύντομα ξεχύθηκε κι έγινε γλέντι! Γι' άλλον γλέντι ήταν το παιχνίδι, γι' άλλον το τραγούδι, γι' άλλον ο χορός. Το σίγουρο είναι ότι όλοι έμειναν ευχαριστημένοι!

Την επομένη αναχωρήσαμε όλοι μαζί από το νησί. Μετά την αποβίβαση από το πλοίο, ο καθένας θα τραβούσε το δρόμο του. Ωστόσο, όλοι χαιρετηθήκαμε συμφωνώντας ότι... δεν θέλουμε να χωριστούμε! Κι αυτό, όχι επειδή δεν θα ξαναβρισκόμασταν, αλλά επειδή δε θέλαμε να βάλουμε τελεία στις χαρές που ζήσαμε στη Λήμνο εκείνες τις μέρες.

Ένας φίλος είπε ότι πέρασε το καλύτερο Δεκαπενταύγουστο της ζωής του κι αμέσως συμφώνησαν κι άλλοι από την παρέα! Ποιός θα περίμενε να πει ένας σημερινός νέος ότι πέρασε τις καλύτερες μέρες του το καλοκαίρι δίπλα σε αγιορείτες μοναχούς, τις μέρες όπου όλος ο κόσμος ξεχύνεται να απολαύσει τις χαρές που προβάλλει ως ιδανικά η καταναλωτική μας κοινωνία;! Μα, τι σας έκανε, φίλοι μου, να το λέτε αυτό; Το στρίμωγμα στα δωμάτια; Η κούραση; Το ξενύχτι; Μήπως δεν ξαναπήγατε σε νησί; Ή μήπως δεν ξαναβρεθήκατε με την παρέα σας; Πώς ν' απαντήσει κανείς λογικά σ' αυτή την ερώτηση;

«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν σοί Παρθένε ἄχραντε..»

Είναι μάταιο να προσπαθήσει να απαντήσει κανείς λογικά. Ήταν η χάρη της Παναγίας που σκέπασε αυτή την εκδρομή μας και την έκανε αξέχαστη. Και ήταν, επίσης, η εμπιστοσύνη στα λόγια κάποιου που μας είχε πει ότι ο κόπος για το Θεό δε μπορεί, παρά να φέρει χάρη! Πράγματι, επιβεβαιώθηκε! Ανυπομονούμε να ξαναπάμε!

«Διὸ ἄχραντε Θεοτόκε, ἀεὶ σὺν ζωηφόρῳ Βασιλεῖ, καὶ τόκῳ ζῶσα, πρέσβευε διηνεκῶς, περιφρουρῆσαι καὶ σῶσαι, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου...»

Για
Πεμπτουσία,
εκ μέρους της παρέας της Νεραντζιάς.

την

Το τραγούδι της Παναγίας της Τρύγης

%paraanaagtriiig%

Υ.Γ. Στην χάρη της Παναγίας της Τρύγης που μας μάζεψε στο σπίτι της στη Λήμνο, η παρέα της Νεραντζιάς στιχούργησε, συνέθεσε, τραγούδησε, ηχογράφησε και αφιέρωσε έναν ύμνο τον οποίο μπορείτε να τον ακούσετε στο παρακάτω ηχητικό απόσπασμα.